

Θ. Θωμοπούλου

Σφιγξ

ὅμως καὶ τὰ ἐστιατόριά της εἶνε τὰ καλλίτερα τῆς πόλεως καὶ ἀποτελεῖ τὴν κυρίαν λεωφόρον τῆς μεταξὺ τοῦ Συντάγματος καὶ τῆς Ὀμονοίας συγκοινωνίας. Αἱ δύο αὗται πλατεῖαι δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς τὰ δύο κέντρα τῆς πόλεως, ἡ πρώτη κέντρον τέρψεως καὶ ἡ δευτέρα κέντρον τῆς ἐμπορικῆς κινήσεως.

Παράλληλος πρὸς τὴν ὁδὸν Σταδίου εἶνε ἡ ὀλιγώτερον συχναζομένη, ἀλλ' εὐρύτερα, ὁδὸς Πανεπιστημίου, πέραν δὲ ταύτης, ἐπὶ ἡρέμα ὑψουμένον ἐδάφους, ἡ ὁδὸς Ἀκαδημίας.

Ἡ ὁδὸς Πανεπιστημίου, μὲ τὰ εὐρύτατα πεζοδρομιά της καὶ τὰ ὠραία της κτίρια, καταλέγεται μεταξὺ τῶν ὠραιότερων λεωφόρων τῆς Εὐρώπης, καμμία τῶν ὁποίων δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τι τὸ συγκρινόμενον πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν, ἐπιτυχεσάτην ἀναβίωσιν τοῦ Ἰωνικοῦ ρυθμοῦ.

Παρ' αὐτὴν κεῖται τὸ Πανεπιστήμιον καὶ ἡ Βιβλιοθήκη, ῥ. θμοῦ Δωρικοῦ. Τὸ νότιον τέρμα τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου ὁδηγεῖ εἰς πλατεῖαν πρὸ τῶν Ἀνακτόρων, ὅπου ἀπολήγει ἡ λεωφόρος Κηφισιάς, ἐκχυομένη πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.

Ἡ συνοικία αὕτη εἶνε ἡ μᾶλλον ἐπιβλητικὴ ἐξ ὅλων τῶν Ἀθηνῶν, καίτοι τὸ Ἀνάκτορον δὲν προσθέτει τίποτε εἰς τὴν ἐπιβλητικότητά της. Οἱ Βασιλεῖς ἤθελαν νὰ τὸ κτίσουν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ λέγεται ὅτι ὁ Βασιλεὺς Ὅθων ἐπέμεινε κατὰ τοῦ σχεδίου αὐτοῦ. Ἄν τοῦτο ἀληθεύῃ, ὁ κόσμος ὁλόκληρος ὀφείλει αἰωνίαν εὐγνωμοσύνην πρὸς αὐτόν.

Ὁ Βασιλικὸς Κήπος, σχεδιασθεὶς παρὰ τῆς Βασιλείσεως Ἀμαλίας, εἶνε ἀνοικτὸς διὰ τὸ κοινὸν δις τῆς ἐβδομημέρας—ἀληθινὸν εὐτύχημα διότι τὸ γοιτευτικὸν αὐτὸ ἄλσος εἶνε τὸ μόνον σκιερὸν σημεῖον τῆς πόλεως.—Ὁ κήπος περιβάλλεται ἐκ τριῶν πλευρῶν ἀπὸ τῆς λεωφόρου Κηφισιάς, τῆς λεωφόρου Ἀμαλίας καὶ τῆς λεωφόρου Ἡρώδου τοῦ Ἀντικοῦ, ἀπολήγει δὲ εἰς τὸ πάρκον τοῦ Ζαπτείου.

Αἱ τρεῖς λεωφόροι πλαισιοῦνται ἀπὸ πιπεριές, τῶν ὁποίων οἱ κλάδοι γέρουν ἐπάνω ἀπὸ τὰ πλατεῖα πε-

ζοδρόμια, καὶ κοσμοῦνται ἀπὸ μέγαρα. Εἶνε ἡ συνοικία αὕτη τὸ Μαικφαῖα καὶ ἡ Μπέλγρᾶβια τῶν Ἀθηνῶν.

Οἱ κήποι τοῦ Ζαπτείου ἀποτελοῦν τὸν ἀγαπητότερον βραδυνὸν περίπατον. Ἀπὸ τὴν ὑψηλὴν πλατεῖαν τοῦ Ζαπτείου ἡ θέα εἶνε ἀπαράμιλλος. Στεκόμεθα εἰς τὸ ἄνω ἄκρον πλατείας κλίμακος μαρμαρίνης, ἐκατέρωθες τῆς ὁποίας ὀρθοῦνται οἱ ἀνδριάντες τῶν ἀδελφῶν Ζάπτα, μὲ ρεδιγκότας, καὶ τὸ βλέμμα μας ἐκτείνεται ὑπεράνω δροσερῶν πρασιῶν καὶ μαιανδροειδῶν δρομίσκων πρὸς τοὺς ὑπερηφάνους στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, ὑψουμένους μεταξὺ τῶν φοινίκων. Ὁ ναὸς εἶνε ὁ μεγαλοπρεπέστερος τῶν Ἀθηναϊκῶν ἱερῶν, ἀποπερατωθεὶς βραδυτέρον ὅλων τῶν ἄλλων. Μήπως ὁ Πλούταρχος δὲν ἐσχολίασε τὴν βραδυτητα τῆς ἀποπερατώσεώς του;

Δεξιᾷ περγοῦται ἡ ἀπότομος ἀνατολικὴ πλευρὰ τῆς Ἀκροπόλεως, διασιζομένη ἀπὸ σπήλαια καὶ φέρονσα τὸ διάδημα σκυθρωπαζόντων τειχῶν καὶ ὑπὲρ ταῦτα, περίοπτα ἐπὶ τοῦ βάθους τ' οὐρανοῦ, τὰ σελαγίζοντα μάρμαρα τοῦ Παρθενῶνος.

Ἀριστερᾷ ὁ Ἰλισσὸς, μὲ χρυσοὺς ροδοδαφνῶν ἐπὶ τῶν γελαστῶν του ὀχθῶν καὶ εἰς τὴν ἀντίπεραν ὀχθὴν αὐτοῦ οἱ χθαμαλοὶ λόφοι τῶν Ἀγρῶν—ὁ Ἀρδητὸς μὲ τὸν νάνον πευκόνα, εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὁποίου τὸ ἀνμικρα μωρὸν Στάδιον—πρὸ τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται ὁ ἀνδριὰς τοῦ Ἀβέρωφ, ἐπίσης μὲ ρεδιγκόταν—ἀναπαύεται ἀποτελοῦν ὀξείαν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πράσινον βάθος μὲ τὴν ὠμὴν του λευκότητα.

Μεταξὺ δὲ τῶν δύο ὑψηλῶν κινήων τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς μαρμαίρει τὸ Αἰγαῖον, πλαισιούμενον ἀπὸ τὴν ράχιν τοῦ Ὑμηττοῦ καὶ τὰς κυανὰς ὁροσειρὰς τῆς Ἀργολίδος, διάσικτον ἀπὸ νησιά, ποῦ ἔχουν τὸ χρῶμα τοῦ ὁπάλιου καὶ τῆς μαργαριτορρίζας.

Ματαίως θ' ἀπεπειράτῃ τις νὰ περιγράψῃ τὸ τοπεῖον αὐτὸ τὴν ὥραν ποῦ βασιλεῖται ὁ ἥλιος καὶ «ὁ πόνος φοινίσσεται», τὰ βουνὰ περιβάλλονται τὴν βαθύχρωμον πορφύραν καὶ ὁ Παρθενῶν μεταβάλλεται εἰς φλόγα ροδίνην.

Ἄλλ' οἱ Ἀθηναῖοι φαίνονται ὀλίγον ἐνδιαφερόμενοι δι' ὅλα αὐτά. Τοὺς ἀπορροφᾷ ἡ πολιτικὴ, ἐν ᾗ κάθηνται ἐμτρός εἰς τὰ μικρὰ στρογγυλὰ τραπεζάκια τοῦ ὑπαιθρίου καφερείου...

E. Bisson

Ἡ κόρη μὲ τὰ ἄνθη